

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 22 czerwca 2015 r. Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi X Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, odrzucił odwołanie A. K. (1) od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. z dnia 24 marca 2015 roku odmawiającej wnioskodawcy prawa do zwiększenia jednorazowego odszkodowania z tytułu procentowego uszczerbku na zdrowiu w związku z wypadkiem przy pracy.

W uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia Sąd Rejonowy wskazał, że w sprawach o jednorazowe odszkodowanie z tytułu wypadku przy pracy, podstawę do wydania decyzji stanowi orzeczenie lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych. Sąd odrzuca odwołanie w przypadku, gdy osoba zainteresowana nie wniosła sprzeciwu od tego orzeczenia do komisji lekarskiej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, natomiast odwołanie jest oparte wyłącznie na zarzutach dotyczących tego orzeczenia (art. 477⁹ § 3¹ zdanie pierwsze k.p.c. w związku z art. 11 ust. 1 i 16 ust 1 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (tekst jednolity Dz. U. Nr 199, poz. 1673 z późn. zm.) oraz art. 14 ust 1, 2a, 3 ustawa z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. 2004 r. Nr 39, poz. 353, z późn. zm.).

Sąd meriti podniósł, że w sprawie niniejszej wnioskodawca mimo prawidłowego pouczenia, nie wniósł sprzeciwu od orzeczenia Lekarza Orzecznika ZUS do Komisji Lekarskiej, a odwołanie oparł wyłącznie na zarzutach dotyczących tego orzeczenia.

W związku z powyższym, na podstawie art. 477⁹ § 3¹ k.p.c., Sąd orzekł jak w sentencji postanowienia.

Zażalenie na powyższe orzeczenie wniósł odwołujący się zaskarżając je w całości i wnosząc o jego zmianę.

W uzasadnieniu swego stanowiska podniósł, iż po zakończeniu okresu chorobowego i rehabilitacyjnego złożył wniosek o zwiększenie procentowego uszczerbku na zdrowiu, w związku z czym w dniu 9 marca 2015 r. na Komisji Lekarskiej lekarz orzecznik przyznał mu 15% uszczerbek na zdrowiu. Skarżący wskazał, iż został poinformowany przez lekarza, że przyznane 15% zostanie doliczone do uprzednio ustalonego uszczerbku w wysokości 12 % i łącznie otrzyma 27% uszczerbek. Jednakże wbrew zapewnieniom lekarza, w rzeczywistości decyzją z dnia 24 marca 2015 roku ZUS doliczył jedynie 3 %.

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Przepis art. 477⁹ § 3¹ k.p.c. stanowi, że sąd odrzuci odwołanie w sprawie o świadczenie z ubezpieczeń społecznych, do którego prawo jest uzależnione od stwierdzenia niezdolności do pracy lub niezdolności do samodzielnej egzystencji, a podstawę do wydania decyzji stanowi orzeczenie lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, jeżeli osoba zainteresowana nie wniosła sprzeciwu od tego orzeczenia do komisji lekarskiej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych i odwołanie jest oparte wyłącznie na zarzutach dotyczących tego orzeczenia.

Przedmiotowy przepis usankcjonował zatem konieczność wykorzystania drogi postępowania administracyjnego, przed wniesieniem odwołania i badaniem legalności wydanej decyzji w postępowaniu sądowym. Należy zaznaczyć, iż ustawą z dnia 20 kwietnia 2004 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2004 r. Nr 121, poz. 1264) przywrócono dwuinstancyjne orzecznictwo lekarskie w postępowaniu przed organem rentowym. Od dnia 1 stycznia 2005 r. oceny niezdolności do pracy, jej stopnia, niezdolności do samodzielnej egzystencji, trwałości lub przewidywanego okresu, związku przyczynowego z określonymi okolicznościami, ustalenia daty powstania oraz celowości przekwalifikowania zawodowego, dokonuje lekarz orzecznik Zakładu Ubezpieczeń Społecznych. Od orzeczenia lekarza orzecznika osobie zainteresowanej przysługuje sprzeciw do komisji lekarskiej Zakładu. Rozpatrując sprzeciw komisja lekarska dokonuje ponownej oceny

i rozstrzyga w formie orzeczenia. Orzeczenie komisji lekarskiej albo lekarza orzecznika, od którego nie wniesiono sprzeciwu, stanowi dla organu rentowego podstawę do wydania decyzji w sprawie świadczeń przewidzianych w ustawie, do których prawo jest uzależnione od stwierdzenia niezdolności do pracy oraz niezdolności do samodzielnej egzystencji (postanowienie Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 29 sierpnia 2012 r. III AUz 93/12 LEX nr 1216414).

Zgodnie z wykładnią przedstawioną w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 15 marca 2006 r., II UZP 17/05 (OSNP 2006 nr 15-16, poz. 245), na podstawie art. 477⁹ § 3¹ k.p.c. sąd odrzuca więc odwołanie, w którym ubezpieczony podnosi wyłącznie zarzuty przeciwko orzeczeniu lekarza orzecznika ZUS w kwestiach określonych w art. 14 ust. 1 pkt 1- 5 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn.: Dz. U. z 2004 r. Nr 39, poz. 353 z późn. zm.). W każdym z tych wypadków orzeczenie lekarza orzecznika stanowi podstawę do wydania decyzji w sprawie o świadczenie, do którego prawo uzależnione jest od stwierdzenia niezdolności do pracy.

Podkreślić należy, iż postępowanie przed lekarzem orzecznikiem ma na celu ustalenie okoliczności związanych z niezdolnością do pracy (niezdolnością do samodzielnej egzystencji). Celem postępowania przed lekarzem orzecznikiem jest ustalenie stopnia niezdolności do pracy, czasu trwania niezdolności, daty jej powstania. Jeżeli zatem lekarz orzecznik dokonuje tych ustaleń - co znajduje swoje odzwierciedlenie w treści wydawanego przez niego orzeczenia - to również w interesie wnioskodawcy leży, aby były one zgodne z faktami, gdyż postępowanie przed lekarzem orzecznikiem rozstrzyga w zasadzie o przesłankach nabycia prawa do świadczenia. Natomiast niewniesienie sprzeciwu od orzeczenia lekarza orzecznika oznacza, że ubezpieczony zgadza się, że wszystkie stwierdzenia w nim zawarte są prawdziwe, a tym samym proces ustalania okoliczności faktycznych, mających znaczenie dla nabycia prawa do świadczenia zostaje zakończony (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 15 marca 2006 r. II UZP 17/05, OSNP 2006/15-16/245, Prok. i Pr.- wkł. 2006/12/38, OSP 2007/5/58, Biul. SN 2006/3/27).

Na gruncie niniejszej sprawy bezopornym było, iż odwołujący się prawidłowo pouczony o prawie, sposobie i terminie wniesienia sprzeciwu od orzeczenia lekarza orzecznika ZUS, w ogóle nie wniósł sprzeciwu do Komisji Lekarskiej. W uzasadnieniu zażalenia podnosi natomiast, iż mimo informacji lekarza orzecznika o zliczeniu dotychczas orzeczonego 12% uszczerbku i przyznanego 15% uszczerbku, organ rentowy zwiększył uszczerbek na zdrowiu wnioskodawcy wyłącznie o 3%. Tymczasem z treści orzeczenia, którego egzemplarz odwołujący się osobiście odebrał, a odbiór potwierdził własnoręcznym podpisem, wynika wprost, iż lekarz orzecznik ustalił łącznie 15 % stałego uszczerbku na zdrowiu spowodowanego skutkami wypadku przy pracy. Nie można zatem przyjąć, iż skarżący dysponując przedmiotowym orzeczeniem, pozostawał w błędnym przekonaniu co do wysokości orzeczonego uszczerbku. Natomiast uznając, iż stwierdzenia w nim zawarte nie są prawdziwe, winien zgodnie z zawartym w jego treści pouczeniem wnieść sprzeciw do Komisji Lekarskiej. Brak zaś zaskarżenia orzeczenia, w zw. z art. 477⁹ § 3¹ k.p.c., pozbawiał skarżącego możliwości odwołania się od decyzji ZUS odmawiającej mu prawa do zwiększenia jednorazowego odszkodowania z tytułu procentowego uszczerbku na zdrowiu, bowiem nie została wyczerpana, na etapie postępowania administracyjnego, dwuinstancyjna procedura orzekania. Tymczasem A. K. wniósł odwołanie od decyzji organu rentowego z dnia 24 marca 2015 roku, podnosząc wyłącznie kwestie dotyczące swojego stanu zdrowia, a zatem zarzuty odnoszące się wyłącznie do orzeczenia Lekarza Orzecznika. Wobec powyższego, z uwagi na brak sprzeciwu od orzeczenia z dnia 9 marca 2015 roku, przy jednoczesnym oparciu odwołania wyłącznie na zarzutach dotyczących tego orzeczenia, Sąd Rejonowy na podstawie art. 477⁹ § 3¹ k.p.c. prawidłowo odrzucił odwołanie.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. w związku z art. 397 § 2 k.p.c. oddalił zażalenie jako bezzasadne.

Przewodnicząca: Sędziowie:

ZARZĄDZENIE

Odpis postanowienia doręczyć pełnomocnikowi ZUS i wnioskodawcy.

27 X 2015 roku.